

Církev československá
husitská Kladno

Milí bratři a sestry, čtenáři našeho zpravodaje, pokoj Vám! Kéž bychom my všichni, naše církve, naše sbory byli dobrými spolupracovníky na Božím díle! Náš Bůh chce, abychom nesli dobré ovoce, aby naše společenství poskytovala útočiště všem, kdo hledají milost, pokoj a radost. Aby celá Kristova církev jako Jeho nevěsta byla krásná a žádoucí, čistá a nevinná, aby zahrnovala všechny země, všechny lid. Abychom se všichni spojili v jedno, v jednu radost, aby všichni vešli v radost svého Pána. Vždyť proto se Pán Ježíš narodil, *aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.* (Jan 3,16b) Kéž k tomu dopomáhá i náš zpravodaj.

Boží chrám je svatý, a ten chrám jste vy

Texty: 2 Pa 5, 6–7.13–6, 2; 1 K 3, 9–11.16–17;
J 2, 13–22

Dva příběhy, které jsme dnes četli z Bible – ten o zasvěcení prvního jeruzalémského chrámu a ten o Ježíšově vyčištění chrámu od prodávačů a směnárníků – dobře korespondují s výročím, které si právě připomínáme: výročím založení CČSH 8. ledna 1920.

Nejdřív jsme slyšeli, jak velký izraelský král Šalomoun „a celá izraelská pospolitost“ zasvěcují chrám Bohu. Ten chrám nechal Šalomoun vybudovat jako nejvelkolepější možnou stavbu: z libanonských cedrů, s vnitřkem pokrytým lístkovým zlatem... Není divu, protože jen takové nádhery je svatý Bůh hoden. A teď přicházejí – král, ti, kdo budou v chrámu sloužit, i „celá izraelská pospolitost“ – obětují, vnášejí sem kamenné desky s Desaterem, tedy smlouvu mezi Bohem a jeho lidem, hrají a zpívají, a tím vším dávají najevo, že chtějí být se svým Bohem. A Bůh se k tomu přiznává. Čtete: *Boží dům naplnila Hospodinova sláva.*

Časem se ale vztah mezi Izraelci a Bohem pokazil (jak to ostatně bývá v mnohých vztazích a jak o tom můžeme číst na mnohých místech Starého zákona). Takže když o nějakých tisíc let později přichází do jeruzalémského chrámu Ježíš, nachází tam spíš tržiště. Jistěže se tu prodávala zvířata určená k chrámové oběti a směňovaly se peníze pro takové koupě nutné,

ale Ježíš věděl, za tím vším není skutečná oddanost Bohu.

Text z Janova evangelia ukazuje Ježíše úplně jinak, než jsme zvyklí si ho představovat: jako vždy vlídného, mírného, možná až příliš dobráckého chlapíka. Ale podle toho, co jsme četli, se uměl pořádně rozčílit – a udělal to dokonce v chrámu, tom nejposvátnějším místě, kde bychom to už vůbec nečekali. Proč to udělal, je jasné: věděl o Boží svatosti a na tom výlučně Božím místě nemohl snést hamižnost a pokrytectví těch, kdo tam ony obchody provozovali.

Ostatně celá chrámová obětní praxe už brzy nebude potřeba: Ježíš sám nahradí ty hromady obětních zvířat. Jeho oběť je zcela postačitelna k záchraně těch, kdo v něho věří.

Že si připomínáme tenhle text zrovna dnes, kdy slavíme výročí vzniku CČSH, není náhodou. Křesťané bývají často také chápáni jako mírní až bezbranní lidé, co se bez protestů nechávají házet lvům v římských arénách a kteří nastavují druhou tvář poté, co je do té první někdo udeřil. Tahle představa je ostatně oprávněná: většinou tak opravdu jednají (nebo by tak přinejmenším měli a chtěli jednat, protože je k tomu Bible na mnoha místech vybízí).

Ale někdy je to jinak: dojdou k tomu, že to, co považují za svaté, je už moc špinavé... Na taková zjištění reagují (a v historii reagovali) různě: někdy odchodem ze zajištěného bezpečí do nejistoty – jako mnohé náboženské skupiny, které odešly do Nového světa, aby tam mohly žít tak, jak tomu rozuměly podle Bible. Ale někdy reagují křesťané podobně jako Ježíš – snahou vrátit místu, které má být svaté, nebo třeba společenství, které má být svaté, tu svatou, nepošpiněnou podobu. Platí pro ně přesně to, co čtete o Ježíšovi: *Horlivost pro tvůj dům mě stráví.* To lze říct do značné míry o celém světovém reformačním hnutí, v jehož počátcích radikálně vystoupili čeští husité. Ti, kdo později založili CČSH, se pokoušeli nejprve o pokojnou reformu římskokatolické církve v Čechách, jak tomu rozuměli podle Božího slova. Když neuspěli, zvolili také odchod ze zajištění do nejistoty nově vzniklé církve. Ta se k husitství odkazovala nejdřív spíš poloformálně – kupříkladu mnohé sbory a modlitebny se jmenovaly *Husův sbor*. Po 50 letech pak církve našla odvahu nazvat se církví husitskou.

A jsme u dopisu apoštola Pavla. Ten zdůrazňuje, že vy *jste Boží chrám*, a že ten *chrám je svatý*. To, co opakovali husité, reformace i naše církve od začátku: nejde tak moc o stavby, ať jsou sebehonosnější, jde o lidi, jejich životy a jejich vztahy. To je ten nový chrám, který má být svatý. A tím máme a chceme být my. Amen.

Kázání, které pronesl Stanislav Jurek při rozhlasových bohoslužbách ze Slaného 8. ledna 2017

Ještě krátký dodatek: v textu o zasvěcení Šalomounova chrámu jsme četli o tom, *jak hudebníci a zpěváci hráli a zpívali zároveň, aby Hospodinova chvála zněla nerozděleně.* Připomíná nám to jednak skutečnost, že všude na světě jdou spiritualita a hudba ruku v ruce. A navíc nám to připomíná husitství, které kladlo na zpěv běžných věřících mimořádný důraz: víra se týká všech, nejen oddělených specialistů, a tak se do náboženského života, kupříkladu bohoslužeb, zapojují všichni, mimo jiné i zpěvem. Z pozdního středověku se dochovalo z našeho území asi tisíc nápěvů lidových duchovních písní. Některé z nich jsou i v našem zpěvníku – a dnes je zpíváme.

Ze života sboru

V minulém zpravodaji jsme povídání o životě sboru skončili třetí adventní nedělí. Adventní program pak pokračoval ve středu 14. 12. bohoslužbou s rorátními zpěvy, na které se hudebně podílel společně sbor sv. Mikuláše z kostela v Kladně-Švermově (Římskokatolická farnost u kostela Nanebevzetí Panny Marie v Kladně) a naši místní zpěváci. Povzbuzujícím kázáním o radosti posloužil bratr farář Osweto – kázání je k dispozici na našem webu.

Třetí prosincovou neděli přijali požeňání oslavenci narození v posledním měsíci roku. Mezi ně patřily sestra Natalia Kondorová a Martina Škutová.

Středeční adventní pobožnost 21. prosince sloužila sestra Jarmila Chytilová, její kázání je k dispozici na webu.

V pátek před Štědrým dnem se ve sboru sešly školní děti, které chodívaly do mimiškolky a teď si již užívají vánoční prázdniny. Byli s nimi i jejich mladší

sourozenci. Děti si pod vedením sestry Dany a Evy samy připravily občerstvení (Mariánek toasty), cukrovou vatu, na programu bylo i vánoční vyrábění a malování, nechyběly ani hry – prostě vánoční slavnost.

Na Štědrý den byly připraveny opět dvě bohoslužby, odpolední a noční. Odpolední bohoslužba proběhla i s Večeří Páně a hudebním doprovodem členů místního pěveckého sboru včetně dětské skupinky. S bratrem farářem sloužila liturgii sestra Renata Chytilová.

Bohoslužba na Hod Boží vánoční byla ve znamení křtů. Nový život přijaly tři děti: Anna, Marie a Sylvie, a dvě dospělé: Erika a Anna. Kéž je Pán provází svou milostí!

Se starým rokem jsme se rozloučili silvestrovským posezením, které bylo zároveň i narozeninovou oslavou bratra faráře Osweto.

V neděli 8. ledna se vysílala bohoslužba ze Slaného v rozhlase na stanici Vltava, naši zpěváci jeli podpořit

tamější pěvecký sbor. Bohoslužbu slova v Kladně sloužila sestra Jarmila Chytilová.

V pondělí 9. ledna se konala slavnostní bohoslužba s Večeří Páně v Domově pro seniory.

V sobotu 14. ledna přijala křest Charlotte, dcerka Viktora a Metrine Korčekových. Radujeme se s nimi a vyprošujeme Boží požehnání!

Bohoslužbu v neděli 15. ledna jsme měli kvůli mrazům opět v Komenského síni. Při bohoslužbě požehnal bratr farář všem narozeným v lednu – Vilmě, Oliverovi, Renatě a Vladimírovi.

Po bohoslužbě jsme poseděli při občerstvení na prodloužené, na jeho začátku nechyběla ani prskavka pro oslavence.

Týden modliteb za jednotu křesťanů probíhal v různých modlitebnách, ve středu 18. ledna se členové kladenských církví sešli k modlitbám u nás. Kázáním posloužil bratr farář Jiří Neliba, ŘKC.

V neděli 29. 1. 2017 v závěru bohoslužby poděkovali předsedkyně rady starších sestra Pavla Vlková a bratr farář Phanuel Osweto sestře Vilmě Pokorné za dlouholetou službu pastorační asistentky.

Po bohoslužbě jsme pak poseděli při drobném občerstvení a chválách.

V pátek 3. února byly na mimiškolku pozvány opět školní děti, které do ní jako malé chodívaly a teď měly pololetní prázdniny. Sestra Dana připravila příběh o Jonášovi a velké rybě, kterou pak děti vyráběly.

Na programu byly samozřejmě hry pro malé i velké. Mariánek připravil jako minule pro všechny toasty.

Těšíme se z toho, že školáci budou mít své nové skupinky a vyprošujeme pro ně Boží požehnání!

Jarmila Chytilová

Nová klukovská skupinka v našem sboru

Milí rodiče, v našem sboru v posledních dnech hledáme způsoby, jak pracovat s vašimi školáky. Na toto téma už jednala i rada starších. Sestra Dana měla se školáky setkání a ptala se jich, jak by si své schůzky představovali. Děti samy se rozhodly, že se budou scházet zvlášť kluci a zvlášť děvčata.

Klukovskou skupinku povede bratr David Danielčák s pomocí bratra faráře. Hlavní cíl je zasít semínka Božího slova do dětí, a to formou odpovídající jejich věku a založení. Nyní je čas setby, sklizeň přijde později, růst není na nás. V dnešním přetechizovaném sekulárním světě mají děti jen

omezené možnosti seznámit se s Božím slovem – našim cílem je ukázat jim směr a nabídnout cestu života s Bohem jako tu nejlepší možnou. Budeme chodit na výlety, povídat si, číst příběhy z Bible, vyrábět, hrát divadlo, učit se chovat a sloužit jeden druhému. Jde o to, aby nás to bavilo ☺.

Skupinka se bude konat zpočátku jednou měsíčně, později je možné scházet se jednou za čtrnáct dní, je to na domluvě. Ideální je sobota odpoledne, podle činnosti se můžeme scházet na 2 až 4 hodiny nebo dle domluvy.

První skupinka se bude konat v sobotu 11. 2. od 14 hodin. Sejdeme se před kostelem. Plánujeme, že od kostela půjdeme rovnou na náměstí, aby si kluci zabruslili. Po bruslení (cca 30–45 min.) se přesuneme do Komenského síně, kde proběhne úvodní setkání – uvaříme si čaj, abychom se po pobytu venku zahřáli. Seznámíme se, děti se nám představí, řeknou, co je zajímavá, baví. První skupinka bude ještě bez vyučování, další už bude i s vyučováním.

Těšíme se na setkání s chlapci a také dobrou spolupráci s rodiči. Na dotazy a připomínky rádi odpovíme.

David Danielčák a Phaniel Osweto

Nová dívčí skupinka v našem sboru

První dívčí skupinka se uskutečnila 8. 2. ve středu ve 14 hodin. Setkávání jsme zatím naplánovali vždy na jednu středu v měsíci.

Dívčí skupinka není velká počtem, ale předpokládám, že Pán má zcela jiná měřítká než my. A jistě všichni důvěrně známe často opakovaný text: *Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém...*

Setkávání budou zaměřená tak, aby se Boží slovo k dívkám dostalo i přes praktické věci a zájmovou činnost. Budeme vytvářet, malovat, zpívat (možná i tančit?) a dokonce se díky Kamilčině pohostinnosti ocitneme někdy i v kuchyni a něco si upečeme či uvaříme.

A při tom všem si budeme povídat o Bohu a o tom, jak to vypadá, když s ním člověk žije každý den. Pevně doufám, že nám v tom Pán požehná!

Dana Klozbergová

Moje cesta za Kristem

Narodila jsem se do věřící rodiny. Děda – matčin otec – patřil na Chlumecku mezi zakládající členy naší církve. Maminka nás křtem do církve také přivedla, chodili jsme s bratry do dětské i mládežnické skupiny v Trutnově, kam jsme se koncem roku 1946 přistěhovali.

Tam byla velmi aktivní rodina bratra faráře Kloučka a pak faráři manželé Brázdilovi. Moc ráda vzpomínám na sestru farářku, která nás vedla v mládeži, později

i na biblických hodinách. Dokázala všechny zaujmout, a tím i vzdělávat.

V církvi jsem sloužila vždy ráda. Za totality jsem byla na zapřenou účetní rady starších pod hlavičkou mojí matky. Byla jsem učitelkou v mateřské škole a po roce 1970 i její ředitelkou. Zaštiťoval mě můj dělnický původ, otec byl automechanik. Pomohlo mi to i v situaci, kdy jsem protestovala proti vstupu vojsk v r. 1968.

Po smrti svého prvního manžela jsem se po dvou letech provdala na Kladno. Zde jsem působila deset let jako ředitelka mateřské školy v Knovízi. Stále jsem byla členkou církve a účetní v radě starších, od r. 2002 jsem sloužila jako pastorační asistentka. Vykonávala jsem návštěvy v rodinách, v nemocnici, v Domově pro seniory, pomáhala při péči o děti v mimiškolce i v nedělní skupince při bohoslužbách.

K 1. lednu 2017 končím svou aktivní činnost pastorační asistentky. V každém případě však chci nadále v církvi sloužit. Aktualizovat vývěsku, navštěvovat podle potřeby Domov pro seniory i jednotlivé členy církve, kteří o mou návštěvu budou mít zájem.

S pomocí Boží, jak věřím, jsem byla užitečná pracovnice na Božím díle, a doufám, že ještě budu. Díky Bohu za zdraví a posilu po celá ta léta.

Vilma Pokorná

K vyznání sestry Vilmy si dovoluujeme připojit její vyznání z Nahoru 1/2003:

Služba církvi

Chtěla bych pár slovy vyznat, jak jsem šťastná, že mohu sloužit v církvi jako pastorační asistent.

Mnozí lidé, které navštěvuji, nemají nikoho, kdo by si našel čas na popovídání, naslouchání, na vzpomínání a modlitby. Jsou to lidé staří, věk 80 až 91 let, i mladší, kteří jsou stále ještě duševně svěží, můžete s nimi hovořit o všem dění kolem nás a oni vás svými postoji, svým přijetím obdarovávají. Je to vzájemné.

Děkuji Bohu za obdarování, kterého se mi dostalo, že mohu tuto službu konat. Výrok jedné sestry potvrzuje, že to není práce marná: „Jsem ráda, že někoho takového mám.“

Poděkování za službu v kladenském sboru

Milá sestro Vilmo, dnes ti chceme za náš sbor vyslovit dík u příležitosti ukončení služebního poměru. Jak však víme, sloužit Pánu Bohu je služba na celý život, a tak také víme, že pořád budeš oporou mnohým z nás v tomto sboru a v tomto světě. Od té doby, kdy jsem přišel do kladenského sboru, jsi byla mou pomocnicí na Božím díle. Udělala jsi hodně práce pro tento sbor a sloužila jsi celým srdcem. Jsem rád, že jsi přijala už v mládí výzvu následovat Pána Ježíše Krista. Zůstala jsi svému Pánu věrná, a tak jsme mohli vidět ovoce tvé

věrnosti. Nemůžeme ti dostatečně vyjádřit vděčnost jen našimi slovy, ale mám za to, že náš Bůh vidí všechno, co pro Něho děláme. Že jsi příklad pro mnoho z nás, není vůbec pochyb. Pro mou rodinu budeš pořád velikou oporou. Děkujeme jako sbor a přejeme ti i nadále hodně síly, pevné zdraví a hojnost Božího požehnání ve tvém životě.

Phanuel Osweto, farář

Mějme zájem jeden o druhého a povzbuzujme se k lásce a k dobrým skutkům. Žd 10, 24

Náš úsměv na tváři je pro ostatní znamením dobré vůle. Potěší ty, kteří nás potkají. Srdečný úsměv říká: Mám tě rád a rád tě potkávám. I když nám zrovna nemusí být do smíchu, můžeme poprosit Pána Boha, aby nám do srdce vložil novou radost a pokoj. Nenechme se okrást o dobrou náladu. Naše srdce a mysl se rozradostní a naše okolí to začne vnímat.

Zásada pozorně naslouchat druhému platí stejně v rodině i širší společnosti. Naslouchání není zdaleka jen pasivním mlčením, ale i formou určité aktivity. Víme, že Pán Bůh nám aktivně naslouchá, kdykoliv k Němu přicházíme v modlitbě se svými problémy. Snažme se i my věnovat maximální pozornost lidem, se kterými hovoříme. Budou odcházet s pocitem, že to byl skvělý dialog. I nejzarytější kritik bývá někdy obměkčen a stává se příjemným, když má vedle sebe trpělivého a přívětivého posluchače.

Kolem nás žije mnoho lidí, kteří se nedočkají ocenění za celý svůj život. Jejich poctivou práci bereme jako samozřejmost. Přitom na každém se najde něco, za co jej můžeme upřímně pochválit. Citlivě a taktně povzbuzujeme lidi kolem sebe, aby se nezdráhali hovořit o sobě, o tom, co prožívají, co je zajímá a trápí. Každý člověk má své problémy a potřebuje slyšet dobrou radu. Někdy máme možnost i prakticky pomoci. Velkou pomocí je již to, že je se zájmem vyslechneme.

Názory jiných berme na vědomí, i když s nimi nesouhlasíme. Zbytečně nekritizujeme. Pokud již musíme upozornit na chyby, udělejme to tak, aby se dotčený necítil méněcenný. Místo toho, abychom druhé soudili, snažme se pochopit jejich jednání. Podráždění lidé s věčně kritickým postojem často strádají nedostatkem lásky, něhy a porozumění. Porozumíme-li příčinám jednání druhého člověka, dokáže také snadněji odpustit.

*Z předvánočního zamyšlení na vikariátní pobožnosti
Stanislava Seifertová*

Tiché Helence

Začátkem ledna mi přišel dopis. Z Kladna, obálka opatřena krásným, uhlazeným ženským rukopisem. Bydlím v Plzni, na Kladně mám jen maminku, kmotra, pár známých a hlavně sbor, do kterého – navzdory

svému tuláctví – už asi patřím. Rukopis maminky to však rozhodně nebyl. Říkám si: kdo mi to asi tak píše? A hlavou mi prolétly všechny možné i nemožné osoby, které si z dřívějších dob svého pobývání na Kladně vybavuji.

Po otevření obálky a po několika řádcích mám jasno. Píše mi dcera mojí bývalé kolegyně, se kterou jsem před lety pracoval v jedné kladenské továrně: „Maminka zemřela loni 20. února na rakovinu plic...“ Helenka. Plná energie, hubená, nesmírně pracovitá, životem ošlehaná žena, která se ráda smála a ke všem byla velmi upřímná. Stará generace žen, takových těch opravdových, tvrdých na pohled, ale mateřsky něžných uvnitř. Žen, u kterých – když vám vyjadřují náklonnost – si můžete být jisti, že to myslí vážně. Vypadala starší, v době, kdy jsem s ní pracoval, jí nebylo ani šedesát. Bohužel hodně kouřila, málo jedla a na zdraví jí nepřidalo ani zaměstnání – dlouhá léta v zaprášeném a doslova jedovatém prostředí, tvrdá dřina na stroji. Sám jsem odsud utíkal na Moravu s pořádným zánětem průdušek. Nezapomenu na den, kdy jsem se s ní naposledy viděl. Nikdy by mne nenapadlo...

Helenka byla podle všeho nevěřící. Její syn zemřel při epileptickém záchvatu, zůstala jí dcera a manžel. Když mi to při našem posledním setkání vyprávěla – vlastně právě tehdy mi poprvé a naposledy vyprávěla svůj životní příběh – došlo mi, že mne vlastně považovala za takového svého druhého syna. Chyběl jí, potřebovala ve svém životě kluka zhruba jeho věku, který řeší podobné věci, které by jistě býval řešil i on. Říkala mi „Máchale“ – sem tam mi v práci něco upadlo... Helence jsem po našem posledním setkání poslal evangelizační materiál – byl to tuším takový dvojpohled s obrázkem na titulní straně a se zamyšlením uvnitř. Od té doby se neozvala, jen jednou – předloni na Vánoce mi poslala stručnou SMS zprávu. Uvažoval jsem o tom, zda se jí ten pohled nějak nedotkl. Mnozí nevěřící – jakmile jim řeknete, že jste věřící nebo jim něco takového pošlete – se k vám otočí zády a už s vámi nechtějí nic mít... Jste pro ně blázen nebo fanatik. Jak reagovala Helenka, to se za svého života pravděpodobně už nedozvím. Až na věčnosti. Nechtěla se mnou už nic mít? Zavrhlá mne kvůli mé víře? Většinu času, co mne znala, jsem byl nevěřící – uvěřil jsem a svůj život odevzdal Kristu měsíc před odchodem z Kladna a z té továrny. Takže o víře jsme už nestihli mluvit, ani k tomu už nebylo mnoho příležitostí. Nebo snad... Celé ty dva roky jejího mlčení jsem si nemohl vysvětlit a napadalo mne leccos. Smrt jsem si však nepřipouštěl – Helena? Žena z oceli? Ne, nepřicházelo v úvahu! Ta žena překypovala energií. Po noční často chodívala ještě na houby. Až po té její SMS zprávě mi došlo, že asi není něco v pořádku – jindy se měla ve zvyku rozepsat. Helenka se pak už nikdy neozvala, poslední rok jsem byl beze zpráv. Přesto jsem občas napsal SMS a na Vánoce poslal pohled. Jen ze zvyklosti – na kterou

navíc často zapomínám – jsem připsal svoji současnou adresu. A tak jsem její dceři umožnil osvětlit mi příčinu Helenčina mlčení.

Často si teď říkám, zda to, co jsem jí tehdy po našem posledním setkání na tomto světě poslal, se mohlo dotknout jejího srdce. Toužila po Bohu, po vztahu s ním? Po odpuštění? Chtěla mu otevřít dveře svého srdce? Srdce, které jistě zažilo mnoho bolesti – včetně té nepředstavitelné nad ztrátou milovaného syna? Řekla Bohu ano předtím, než opustila tento svět? Shledám se s ní na věčnosti? Toužila přes všechnu tu na oko tvrdou slupku své přímé osobnosti po Boží milosrdné náruči? Odešla smířená, v pokoji? Uvěřila Bohu, uvěřila, že navzdory všemu – po všech životních utrpeních, po ztrátě syna, bez vnučat, ještě v produktivním věku – odchází domů? K milujícímu Otci, který na ni čeká s otevřenou náruči? Nevím. Nezbyvá mi než věřit, že ano. Anebo... věřit v Boží milosrdenství, v odpuštění, které nelze na tomto světě plně pochopit, poznat. *Nyní vidíme jako v zrcadle, jen v hádance, potom však uzříme tváří v tvář. Nyní poznávám částečně, ale potom poznám plně, jako Bůh zná mne* (1K 13, 12). *Pomíjivost, samá pomíjivost, řekl Kazatel, pomíjivost, samá pomíjivost, všechno pomíjí* (Kaz 1, 2). Zemřela mi druhá maminka. Do Tvých rukou ji odevzdávám, Pane můj. Amen. †

David Danielčák

Poděkování z ICEJ

Na přednáškách a modlitbách za Izrael jsme letos vybrali a poslali na projekty ICEJ v Izraeli celkem 3950 Kč. Z ICEJ jsme dostali poděkování s informací, na co byly peníze použity:

Děkujeme všem štědrým dárcům! Díky vám jsme mohli poslat do Izraele pomoc ve výši 400 000 Kč. Největší část šla na pomoc obětem nedávných požárů a na aliju, dále pro domov pro přeživší v Haifě a centrum pro ohroženou mládež ve Sderotu.

Vodácký víkend 2017

Vodáci, ahoj, na původní termín 9. června se chystá *Noc kostelů*, zarezervujte si prosím nový termín: 16.–18. června. Dejte vědět, kdo se chystáte, abych mohla zajistit dost lodí. Ohře měla loni úspěch, tak možná zase pojedeme tam, ale pokud by se někdo obával nebo chtěl jet nějaký začátečník, můžeme jet klidně na Berouнку, takže to pak ještě doladíme.

Kamila Krucká

Připravované akce

Vzpomínka k 75. výročí transportů z Kladna: v neděli 26. února v 17 hod. – čtení jmen našich židovských spoluobčanů, kteří se nevrátili domů.

Světový den modliteb: 3. března od 18 hod. v modlitebně CB. Program připravili křesťané z Filipín na téma „Jsem k vám snad nespravedlivý?“ Kázáním poslouží kazatel Zdeněk Martásek z CASD.

Dětské odpoledne: předběžně domluveno na neděli 12. března v modlitebně ČCE.

Přednáška Kain a Abel – první vražda: v sobotu 25. března ve 14 hod. Přednáší Mgr. Hana Tonzarová, Th.D., odborná asistentka HTF UK.

Výroční shromáždění: v neděli 26. března po bohoslužbě.

Koncert židovských písní v podání Jany Lewitové: v sobotu 22. dubna 2017 od 18 hod.

Sborová soustředění

Svatodušní: v sobotu 27. května bude spojené s výletem do Peruce

Sborová dovolená: 5.–12. srpna Stráž nad Nežárkou

Podzimní: v sobotu 7. října s přespaním do neděle v Domě rodin Kolpingovy rodiny ve Smečně.

Pravidelná setkání ve školním roce

Neděle 8:15 hod. modlitební skupinka
9 hod. bohoslužba s péčí o děti

Pondělí 15 hod. setkání v Domově pro seniory
17 hod. ženská skupinka (lichý týden)
17 hod. mužská skupinka (lichý týden)

Úterý ženská skupinka domácí – dle domluvy

Středa 16:45 hod. sdílení a modlitby
17:45 hod. biblická hodina

Pátek 10 hod. mimiškolka (lichý týden)
15 hod. mládež

Křesťanská poradna (ve školním roce)

je otevřena každou středu od 15 do 16:30 hod.

Otevřený kostel

je k dispozici každou středu od 15 do 16:30 hod.

Úřední hodiny

pro vyřízení potřebných záležitostí jsou ve čtvrtek od 9 do 11 hod. a ve středu od 15 do 16:30 hod.

Toto Nahoru, další zprávy, nedělní kázání, aktuality i fotografie naleznete na našem webu <http://ccshkladno.unas.cz>

Datum vydání: 10. února 2017

Red. rada: J. Chytilová, S. Jurek, P. Osweto, P. Vlková, M. Vlková

Neoznačené příspěvky připravila redakční rada.